

ALFONS PASTORS

(1890–1968)

Alfons Pastors dzimis 1890. gada 15. maijā Jasmuižas (Aizkalnes) pagasta II Pastoros. No 1903. līdz 1905. gadam mācījās Jasmuižas pagasta skolā, 1905.–1910. gadā apmeklēja svētās Katrīnas ģimnāziju Pēterpilī. Juzdams sevi Dieva aicinājumu, viņš 1910. gadā vēra Pēterpils Garīgā semināra durvis. Garīgo semināru A. Pastors sekmīgi beidza 1915. gadā. Viņu ordinēja par priesteri bīskaps Jānis Cepļaks.

Pirmā darbavieta bija Dagdā, kur kalpoja līdz 1916. gadam. Jaunais priesteris darbojās arī bēgļu komitejā. Neskatoties uz Pirmā pasaules kara briesmām, A. Pastors iestājās Pēterpils Garīgajā akadēmijā un turpināja studijas. Te viņš izpildīja arī garīdznieka pienākumus latviešu bēgļiem Pēterpilī un Jeļcā, Orlas guberņā.

1918.–1919. gadā kalpoja Vārkavas draudzē par vikāru, kur par zemnieku organizēšanu pret lieliniekiem tika apcietināts, bet drošsirdīgie zemnieki panāca sava garīdznieka atsvabināšanu. 1920. gada 10. janvārī kļuva vikārs Liksnā, un 14. novembrī bīskaps Antonijs Springovičs viņu iecēla par Izvaltas prāvestu. No 1925. gada 12. maija ir Daugavpils Dievmātes baznīcas prāvests un Daugavpils dekāns. 1930. gadā A. Pastors kļūst kaņģu garīgās tiesas oficiāls 2. instantes loceklis, no 1935. gada marta – Rīgas arhidiecēzes oficiāls (bīskapa vietnieks, kas izspriež laicīgās lietas).

Alfons Pastors darbojies daudzās biedrībās un rūpējies par latviešu skolu dibināšanu Latgalē. No 1925. gada līdz K. Ulmaņa apvērsumam 1934. gada 15. maijā bija Latgales Kristīgo zemnieku partijas Centrālās komitejas priekšsēdētājs un 2., 3. un 4. Saeimas deputāts, kur darbojās budžeta komisijā u. c.

Alfons Pastors daudz rakstīja latgaļu preses izdevumos «Drywa» un «Latgolas Vārds» par dažādiem kulturāliem un sabiedriskiem jautājumiem, tāpat vairākus politiskus ievadus, bieži vien ar pseidonīmu «Zynōtōjs». 1934. gadā bija «Latgolas Vārda» un «Latgolas katoļu zemnieku kalendara» izdevējs.

Savu nemainīgo kristīgo uzskatu dēļ un popularitātes vairošanai 1937. gada 3. jūnijā pāvests Pij XI iecēla Pastoru par Svētā krēsla galma prelātu.

1948. gadā A. Pastoru notiesāja un izsūtīja spaidu darbos uz Sibīriju. No izsūtījuma laimīgi atgriezās Rīgā 1956. gadā, bet bija zaudējis veselību. Viņš dzīvoja metropolita A. Springoviča ģimenē kā pensionārs, saņemdamams vecuma pabalstu no Rīgas Metropolijas kūrījas.

Priesteru mūžs noslēdzās 1968. gada 24. janvārī. Apbedīts 29. janvārī svētā Miķeļa kapsētā. Sēru dievkalpojumu svētā Jēkaba katedrālē vadīja bīskaps (vēlākais kardināls) Julijans Vaivods.

Avots:

Budže, Alberts. Latvijas Romas katoļu priesteri / Alberts Budže. - Rēzekne : Latgales kultūras centra izdevniecība, 2010. – 2. sēj.- 242.- 243. lpp.